

Telegraful R

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român
2 ex. (Of.)
Str. Șaguna 8
Sibiu

O mișcare actuală în sânul catolicismului german

Ideea națională, renăscută azi cu forțe nebănuite de puternice în câteva țări și pe cale de-a se impune în toată lumea ca idee centrală în jurul căreia să se organizeze viața de stat în toate domeniile ei, e menită să turbure grav liniștea catolicismului. În general catolicismul n'a dus niciodată casă bună cu ideea națională. Mediul lui favorabil este un internaționalism în care sentimentul național, ideea de distincție etnică, e adormită. Evul mediu a fost epoca de aur a catolicismului. Pe măsură ce-a început însă să se trezească sentimentul național în popoare, conflictele au devenit tot mai acute, în unele țări ducând la rupturi iremediabile.

Răsboaiele continue ale italienilor cu papa până la 1870 când i-a fost luată papii Roma, galicanismul francez, reforma din țările germanice au și un aspect naționalist. Iar conflictele din timpul mai nou între diferitele state și Vatican sunt mai toate ivite din motive de ordin naționalist. Vasta izbucnire a naționalismelor în veacul 19 a găsit în Vatican o piedecă tenace.

Catolicismul n'a înțeles niciodată ideea națională. În această privință logica lui e tot așa de greșită ca a oricărui sistem internaționalist; lui i-se pare că naționalismul e o pedecă în calea iubirii tuturor; că e ceva, dacă nu barbar, în orice caz inferior, treapta superioară fiind aceea în care omul nu mai face deosebire între neam și neam, ci toți îi sunt egali. Catolicismul uită aci de acele *paradigmata*, de acele idei divine după cari sunt făcute toate câte există: lucruri și vietăți. El se aseamănă aci cu unul care ar umbla să desființeze deose-

birea între măr și păr, sau între porumb și rândunică, cu scopul ca să creeze între ele o mai mare afinitate. El vrea să simplifice bogăția infinită și minunată a creației lui Dumnezeu, sau în orice caz se opune (de ajutor nici pomenire) deplinei ei dezvoltări.

În ordinea religioasă trei lucruri promovează mai mult calitățile unui neam: limba națională, conducerea de sine și contribuția proprie la formularea doctrinei religioase. Dacă nu i se permite uzul limbii naționale, nu se încordează în a-și exprima, prin urmare și în a-și clarifica prin cugutare proprie, ideile religioase; și nu-și perfecționează acest instrument de expresie. Dacă nu se conduce de sine, prin reprezentanții săi, nu se poate exercita în a-și găsi singur cele mai potrivite norme de viață publică și rămâne mereu un minor care primește de-a gata aceste norme. Iar dacă nu poate contribui la formularea doctrinei sale, nu se va îndemna să scruteze, să-și pună imaginația creatoare la lucru, să comunice și altora părerile sale și să le discute. Va rămânea și în această privință un minor, așteptând cu pliscul căscat să-i toarne altul grăuntele spiritual. Lipsind un popor de aceste trei drepturi, îi reduci la inactivitate cele mai vitale facultăți spirituale ale sale.

Și așa face catolicismul. În chestiunea limbii naționale e drept a mai trebui să cedeze câte ceva. În evul mediu orice carte teologică trebuia să se scrie latinește; azi numai în cult o mai impune. Dar și atâta e prea mult.

În ordinea organizării și administrării, totul se face prin porunci de afară, dela Vatican. Trimișii Vatica-

Să se convoace colegiul electoral

În ziua de 11 Octombrie a. c. se împlinesc trei luni, decând fostul episcop Iosif al Caransebeșului a adormit întru Domnul.

Potrivit articolului 121 din Statutul de organizare a Bisericii ortodoxe române, orce scaun de episcopie vacant trebuie întregit în termen de trei luni de zile. Și atunci întrebăm: de ce nu se respectă dispoziția legală și de ce nu se convoacă de urgență colegiul electoral chemat să aleagă pe noul păstor sufleteș al eparhiei văduvite?

Noi nu vedem nici o piedecă reală care s'ar pune în calea respectării legii. Din potrivă, interesele eparhiei Caransebeșului, căreia-i aparțin duhovnicește și frații noștri din Banatul

jugoslav, ca și interesele întregii noastre Biserici pretind ca acestei eparhii să i se dea cât mai neîntârziat conducătorul bisericesc pe care-l așteaptă.

Deaceea cerem să se respecte dispoziția articolului 121 din Statutul de organizare a Bisericii ortodoxe române și să se convoace de urgență colegiul electoral bisericesc, chemat să desemneze pe noul episcop al eparhiei Caransebeșului.

Credincioșii eparhiei sunt foarte neliniștiți din cauza neexplicabilei întârzieri a convocării colegiului electoral și nu vor întârzia a chema factorii răspunzători la împlinirea datoriei.

nului îi stabilesc unui popor norme juridice de viață religioasă prin concordate ce le încheie cu guvernele; nunții papali se amestecă aproape în fiecare chestiune mai importantă din diecezele unei țări.

Iar în privința doctrinei, papa este infailibil și toți ceilalți sunt niște incapabili cari trebuie să asculte formulele papei ca pe ale lui Dumnezeu.

E firesc deci ca atunci când se trezește puternică ideea națională la un popor catolic, el să tindă la o autonomizare în aceste trei domenii. E firesc ca în catolicismul german de astăzi, dată fiind amploarea în care e văzută azi acolo ideea specificului național, să asistăm la un curent însemnat pentru crearea unei biserici catolice naționale sub un patriarh autocefal de

Trier, care să nu întrețină cu Vaticanul alte legături afară de cele de credință și care să înlocuiască limba latină din cult cu cea germană. Acest patriarh ar urma să fie cu totul independent de papa, care va fi redus la rolul mărginit de patriarh al Italiei, chiar dacă ar păstra titlul istoric de papă și i s'ar recunoaște o întâietate pur onorifică între ceilalți patriarhi ai țărilor catolice apusene.

Un cleric catolic schița deunăzi într'un ziar toate perspectivele frumoase cari se deschid pentru spiritul german printr'o astfel de descătușare a lui din robia romană. Printr'o privire înapoi, în istorie, el arăta ce realizări importante ar înregistra azi spiritul german dacă împrejurările ar fi permis să aibă Germanii catolicismul mai

* FOIȘOARA *

Momente din viața unui păstor sufletesc

Unul din prea puținii clerici aflători în viață, cari și-au făcut studiile teologice pe timpul fericitului adormit în Domnul, Arhiepiscopului și Mitropolitului Andrei, — Venerabilul protoereu în retragere, Ioachim Munteanu, în respectabila etate de 87 ani, a scos zilele acestea de sub tipar cartea: *Crâmpie din viața protopopului ortodox român Ioachim Munteanu, Sibiu, 1933.*

Intr'un stil ușor și captivant istorisește toate faptele vieții sale, începând cu referințele familiare ale părinților și fraților, apoi copilăria, școala din sat, școala din oraș, liceul și Seminarul.

Ca student al anului al treilea de teologie, în 1872/73, a ajuns în apropierea Arhiepiscopului și Mitropolitului Andrei. Iată cum descrie autorul ajungerea sa în apartamentele marelui prelat:

Prin luna Mai morbul de care suferea Marele Arhiepiscop Andrei Baron de Șaguna,

s'a agravat așa că valetul său Simion, destul de tare, se prevedea că totuși va avea lipsă de ajutor.

La dorința Inaltului pacient directorul Hannia a desemnat câte 4 clerici din fiecare curs, de toți 12, cari câte 2 să străjuească câte 6 ore în apropierea bolnavului. Între ei am fost numit și eu însoțindu-mă cu actualul protopop Andrei Ghidiu din Caransebeș. Acestui fenomenal bărbat îi voi consacra, după cum mă va sluji memoria, mai multe capitole.

Șaguna și disciplina: Darul arhieresc l-a primit în Carloviț la Dumineca Tomii 1848, în memoria căreia zile s'a și dispus la Statutul organic din 1868 ca Sinoadele Eparhiale anuale să se convoace pe acea zi.

Trec peste marea adunare dela 3/15 Mai din Blaj, la care pe lângă S. Bănuț, prin dibăcia și autoritatea Sa personală a exercitat un rol important.

Apreciind valoarea disciplinei, n'a ezitat să o introducă pe toată linia. La un moment dat, din cauza unei opoziții, l-a suspendat pe un timp scurt, chiar pe un asesor consistorial, Petru Bădila.

Pe preoții, arătați cu greșeli, îi cita la reședință, le punea la dispoziție o chilie, și-i obliga să asculte prelegerile în Seminar.

Un caz s'a întâmplat și pe timpul meu. Pe alt preot, după câteva zile de arest, chemându-l „ad audiendum verbum” l-a întrebat dacă promite că se va îndrepta. Răspunsul a fost acesta: Preasfințite! nu sânt Inger să nu greșesc, dar nici drac să nu mă pocăiesc.

Marelui Arhieru i-a plăcut răspunsul și l-a admis.

Șaguna avea două fraze predilecte. Când dojenea pe cineva cu aier de iertare, îi zicea „Du Kerl”; iar când îi arăta milă părintească, îl agrăia cu „fătul meu”.

Șaguna și străinii: Sașii din Sibiu obișnuți cu situația de umilință în care se aflau Românii alături de căpetenia bisericască, la început se purtau cu oarecare indiferență față de noul cap al bisericii românești. În curând atitudinea lor a trebuit să se schimbe în respect și admirație, mai ales după ce a dobândit și titlul de baron. Personalitatea maiestooasă, relațiile sale de pretenie cu guvernatorul țării și cu generalii comandanți ai armatei, de regulă prinți, i-a ridicat autoritatea.

La anul 1857 s'a pus peatra fundamentală la Spitalul Public din Sibiu, la care act a participat și Impăratul Francisc Iosif I.

Se mai păstrează uneltele de zidărie: ciocanul și mistria, din metal prețios, de care s'a folosit împăratul. Atențiunea cu care l-a distins Impăratul cu ocaziunea acelei vizite în Sibiu pe Episcopul Șaguna, i-a mărit acestuia vaza.

De altcum și când călătorea la Viena, întreg orașul era anunțat prin ziare, iar Impărăteasa Elisabeta II agrăia: „Vater Șaguna!”

Era un aspect de toată frumusețea când, mergând pe străzile principale, urmat la 3 pași de valetul său Simion, om robust, toată lumea i-se feria din cale, și dacă se întâlnea cu Primarul orașului, deasemenea voluminos, sau cu vre-un general, aceștia din depărtare se apropiau salutând pe Șaguna; iar sentinela dela Comanda generală, aflătoare atunci în piața mare, decum îl zăria, striga cât putea „Gewehr heraus” și se producea mișcare între soldați. Așa a fost Șaguna.

Șaguna bolnav: Aspectul intern din Reședință în acel timp a fost acesta: Dela intrarea în sala cea mare de primire, în partea opusă, între feresti, era așezată o masă cu 2—3 scaune. Pe ea se aflau două cărți voluminoase: Opuul lui Simion Tesaloniceanu, și Biblia germană ilustrată de

la ei acasă, într-o limbă națională, sub o conducere națională; dacă n'ar fi fost înăbușit catolicismul propovădit de Columban care, venind din Irlanda, îi dădea o cubare mai națională, încurajându-se apostolatul lui Bonifaciu, cel atât de aservit scaunului papal.

Curentul acesta din catolicismul german nu vrea altceva decât întoarcerea la vechea formă de organizare a bisericii care și în apus a fost cum e acum în răsărit. Știm că până spre veacul VIII existau în apus o serie de biserici independente, menținând în aceasta vechea tradiție apostolică. Abia dela Carol cel Mare începe care și-a întins domnia peste tot apusul și cu care papa era aliat, aceste biserici sunt ingenuchiate cu desăvârșire de Roma, ajungând în situația în care sunt și azi de a atârna în cele mai neînsemnate amănunte de instrucțiile dela centru.

Curentul acesta din Germania lui Febronius, Döllinger, Hefele și a atâtor teologi mari cari au tins la o autonomizare a bisericii catolice germane, din Germania unde catolicismul a încetat de mult să mai fie atât de bigot aservit centralismului papal, nu e de altfel singurul. Guvernul iugoslav cere actual în tratativele pentru concordat cu scaunul papal, introducerea limbii naționale în biserica catolică iugoslavă și desigur o face aceasta cu asentimentul hotărât al catolicilor iugoslavi. În alte părți se agită aceleași tendințe.

Dacă mișcarea din sânul catolicismului german ajunge la roadele dorite — și noi credem puternic în aceasta — vom asista la începutul unei noi epoci în istoria catolicismului: epocă în care se va face și revenirea la matca veche în care s'a ținut fără devieri biserica ortodoxă.

Dr. D. Stăniloae.

Cereți dela Librăria Arhidiecezană, Sibiu: **ORTODOXIA** de S. Bulgakoff, trad. de N. Grosu; **Schitul cu plopi**, de Alex. Lascarov-Moldovanu; **Tinărul, fie-ți zic, scoală-te**, de D. Făgărășanu; **Ortodoxia văzută de un protestant**, de W. A. Hooft, trad. de T. Bodogae.

Dorē. Spre dreapta era cabinetul de lucru, unde se afla Șaguna și anume: dela ușa în stânga dealungul peretelui era biroul, astfel că lumina dela ferești venea, conform regulei din stânga. Dela ușa în dreapta era patul, iar la peretele din partea opusă dela ușa era așezat un divan.

Ce faci fiule? Eu îmi pregătisem un caiet, pentru însemnări din cele două cărți menite pentru noi. Tocmai isprăvisem explicarea Fericirilor, când șezând la masă cu dosul spre cabinet, mă trezesc cu o puternică apăsare de umăr și cu o voce tot așa de puternică întrebându-mă: *Ce faci, fiule? Ridicându-mă am răspuns: Îmi faci notițe. Și pentru ce îți faci notițe? fu a doua întrebare. La care am răspuns: Fiindcă sunt convins, că în viața mea nu voi ajunge să posed astfel de cărți valoroase. Bine faci, fătu meu. — Atunci se mai putea purta pe picioare în ciorapi groși, de aceea, calcând și pe covoare groase nu i am simțit apropierea. De atunci m'a mai chemat când și când în cabinet.*

Vezi domnule Doctor, ce copii am eu? Medic de casă îl avea pe Dr. Szabo, iar în timpul boalei l-a angajat și pe Dr. Werner, cu bun nume în Sibiu. Ce medicamente și ce alimente va fi folosit nu o știu, am văzut însă că l'a servit ceai cu lapte. În ziua următoare, după cele descrise în capitolul anterior, când a venit Dr. Werner, am fost chemat în cabinet și provocat să cetesc din notițele ce le făcusem în ziua premergătoare din Biblie. Neamț bun cum eram, notițele deși cu text prescurtat, totuși au eșit bine. Atunci

Cuvântarea M. Sale Regelui

Suveranul nostru, ctitor al culturii românești și strajă neclintită a țării, a roșit Duminecă seara, la inaugurarea așa zisei Ora Națiunii, la Radio, o cuvântare, vorbind dela Castelul Peleş din Sinaia.

Cuvântul regal, puternic îndemn la muncă, încredere și optimism, merit să pătrundă adânc în sufletele tuturor, arată credințele și nădejile poporului românesc, încercat atât de greu în cursul veacurilor.

M. Sa Regele grăește astfel:

„Sunt fericit că prin acest minunat mijloc modern al răspândirii gândului pot exprima întregului Meu popor toată nesfârșita Mea dragoste și să afirm din nou că stau straje neclintită a intereselor României.

Multe și nesfârșite griji apasă în fiecare zi pe umerii acelora cari sunt sortiți a veghia neîncetat la cărma Statului.

Este neîndoios că țara noastră, ca mai toate țările lumii, trece prin vremuri grele, — vremuri în cari se cere dela toți, fără deosebire, răbdare și încredere. Răbdare în decursul vremurilor poporul nostru a arătat că are; încredere, tot acest trecut atât de plin de zile de grea cumpănă, dar și de zile de luminoasă glorie, ne arată că trebuie să avem.

România este pornită pe calea ascendentă a dezvoltării și, ca în orice urcuș, sunt locuri în care povârnișul devine mai greu. Suntem astăzi la unul din aceste momente. Trebuie să luăm dealul în piept și să urcăm, să tot urcăm pe calea adesea grea a progresului.

De ce să ne uităm numai la lipsurile zilei de azi și să nu ne aruncăm privirile asupra căii străbătute cu atâta trudă și cu atâta muncă patriotică a acelora cari nu mai sunt între noi? Cu ochii ațintiți asupra viitorului, să mai privim încă odată înapoi. Atunci sufletul oricărui român se va umple de mândrie și în ochii fiecăruia va sclipi lumina încrederii desăvârșite în destinele acestui neam.

Noi, aci, la marginea de răsărit a Europei, am fost zidul asupra căruia s'au prăvălit atâtea și atâtea nă-

văli și noi am rămas aci neclintți, îndeplinindu-ne fără șovăire înalta misiune a destinului nostru istoric.

Poetul a zis: „Apa trece, pietrele rămân“. Un lucru este cert: permanența poporului român.

Dar de aci nu trebuie crezut că totul s'a făcut în țara noastră. Sunt încă atâtea și atâtea de îndeplinit pe toate tărâmurile.

Vreau încă să afirm că pe o temelie așa de puternică, ca aceea a trecutului nostru, greutățile de azi — și oricâtă otravă s'ar răspândi, — nu pot să sape chiar ființa noastră.

Nu ai decât să treci ca fulgerul prin România și îndată te isbesc nesfârșitele putinți ale pământului. Datoria tuturor este de a munci fără preget pentru întărirea și dezvoltarea acestor bogății.

În această muncă trebuie să domine doi factori: lipsa de gelozie între acei cari s'au înhamat la treabă, și o sănătoasă ambiție, nu pentru ei, ci pentru progresul țării. Este atât de făcut, încât nu este îngăduit să se ciocnească interese personale, ci dimpotrivă în această operă de dezvoltare, toate eforturile trebuie să se pună umăr la umăr pentru un singur scop binecuvântat: dezvoltarea și întărirea patriei.

Din postul Meu de veghe nu cer altceva dela toți decât ca fiecare să muncească cu cât mai puțin egoism pentru progresul țării acolo unde el este convins că poate da cele mai folositoare roade.

Am mai spus-o odată: munca nu este numai suma unor energii cheltuite, ci este înainte de toate o credință, o credință într-o realizare de folos obștesc.

Dacă neamul nostru a putut să treacă prin vitregia trecutului și s'a putut spune că românul nu piere, acum, când greutățile sunt cu mult mai mici decât acele pe cari ne învață istoria, cum să nu facem un progres rapid și uimitor, când putem avea la îndemână atâtea mijloace moderne care să ne înlesnească munca?

Lozinca și credința noastră a tuturor iubitorilor de țară trebuie să fie:

muncă și optimism. Căci să nu uităm „apa trece, pietrele rămân“, greutățile trec, și realizările solide și cinștite rămân“.

Serbările semicentenarului Castelului Peleş. M. Sa Regele exprimându-și dorința ca membrii Sfântului Sinod să participe la sfânta slujbă de mulțămire de Luni 25 Septembrie 1933, cu prilejul serbărilor semicentenarului Castelului Peleş, I. P. S. Sa Patriarhul a invitat pe toți PP. SS. membri ai Sinodului să ia parte, aducând fiecare odăjdii arhieresti.

În protopopiatul Sf. Gheorghe a reînceput activitatea cercurilor pastorale.

În parohia Băjani mari s'a ținut, la 3 Septembrie a c. cercul cultural preoțesc în cadrul unei frumoase sărbători. După sfânta liturgie a urmat sfântul Maslu pentru bolnavii veniți din opt comune vecine. Răspunsurile la liturgie le-a dat corul tineretului din Augustin, condus, de învățătorul Nicolae Săvuț. La sfintele slujbe au luat parte pe lângă ortodocși, mulți reformați din partea locului. A predicat p. Nicodim Belea despre credință. Corul și-a dat concursul fără nici-o remunerație, numai cu scopul de a ajuta propaganda noastră. Membrii corului sânt români din comuna vecină, pe cari îi cheamă glasul sângelui, glasul fraților maghiarizați. A fost o zi de trezire a conștiinței românești.

Pr. I. G.

Se pot comanda

Profesorii de religie și cateheții noștri sânt îndemnați să pună în mâna elevilor Sf. Scriptură, Noul Testament și Psaltirea. Librăria Arhidiecezană are în depozit traducerea N. T. de Gala Galaction și P. S. Nicodim. La comanda de câte 25 exemplare se dă rabat de 25%, dela prețul original de 100 lei pentru N. T. și 50 lei pentru Psaltire.

Consiliul arhiepiscopesc.

Organizați Oastea Domnului

neobișnuită părea că domnește în atmosferă și apasă asupra tuturor, un simț nedeslușit de părăsire a cuprins inimile noastre în zilele acelea: era nemărginitul gol ce l-a lăsat marele bărbat, stâlpul bisericii noastre, fala neamului românesc... În situație cam analoagă, îmi închipui eu, se vor fi aflat Apostolii, văzându-se singuri, fără ajutor, în mijlocul dușmanilor, după înălțarea învățătorului lor la ceruri.

Incheiu acest capitol pecetluindu-l cu două lacrimi fierbinți ca prinos pentru Acela, care voia să mă crească „ca pe copilul său“.

Înmormântarea: După priveghiurile prescrise, Mercuri în 30 Iunie convoiul a însoțit pe mortul până la casarma cea mare. Aci s'a urcat călugărul Gherman în trăsură, iar coriștii, între cari eram și eu, cu profesorul nostru D. Cunțan ne-am suit în căruțe și am însoțit carul mortuar la Rășinar. Eu și cu părintele Cunțan am fost încartirăți la părinți prietenului meu, Ioan N. Ciucean, medicinist în București.

În ziua următoare, Joi 21 Iunie (3 Iulie) 1873 s'a făcut înhumarea. Profeția Sa: „Când vă veți întoarce dela groapa mea, veți cunoaște pe cine ați pierdut“ s'a împlinit. Au cunoscut, cunoaștem și acum după 60 de ani, și vor cunoaște și urmașii noștri din neam în neam! —

*

Am reprodus cele scrise de părintele Munteanu despre marele Arhiepiscop, pentru că despre bărbății providențiali, cum a fost Mitropolitul Șaguna, nici odată nu se scrie prea mult.

Șaguna evident satisfăcut a zis: Vezi de Dr. ce copii am eu?

Alte conversații: La mișcarea revoluționară din 1848/9 dinastia monarhiei a părăsit Viena și s'a retras la Olmütz. Adunarea din Câmpul libertății a ales mai multe deputațiuni, dintre care cea care avea să se prezinte Împăratului, era să fie condusă de Șaguna.

Acesta nu cuteza să treacă prin Ungaria, fiindcă Koșuth declarase că pe toți Români cari au luat parte la revoluție îi iartă, afară de Șaguna. Astfel acesta a luat drumul prin Principatele române. La o hulă caii n'au putut urca careta. Atunci câțiva Mărgineni cari mergeau la turmele lor de oi, aflându-se în apropiere, au ajutat cu caii lor de au scos trăsura deasupra. Povestind acest episod, Marele Arhiepiscop și-a reamintit cazul și cu mirare m'a întrebat de unde le știu acestea? I-am răspuns că dela un țăran fruntaș din comuna mea natală Tilișca, care însuși a dat ajutor cu calul lui și își ține de mare fericire că a văzut deaproape și a putut să facă un mic serviciu Mai Marelui bisericii.

Altădată l-am povestit că eu auzind vorbindu-se de vestitul Dr. Grigorie Pantazi mi-am adus aminte că eu ca copilăș l'am văzut în Tilișca la înmormântarea unui fruntaș, ținând o predică de rost.

Șaguna s'a înduioșat și cu ochii scăldați în lacrimi arătând spre o poză pe perete, a zis: uite fătu meu, chipul lui. Am regretat și regret și acum că l-am împospătat durerea, Mă gândesc că așa a lăcrămat și Domnul Hristos la Mormântul

prietenului său Lazăr.

Păstrez circulara Nr. cons. 37 din 25 Ian. 1845 prin care i-a format un Monument prin o Fundație cu 2000 flor. mon. conv. care să fructifice o sută de ani, apoi din camete să se ajute protopopii și preoții.

Altădată mi-a zis: Fătu meu, tu în vara aceasta vei termina studiile aici, apoi te voi trimite la școli mai înalte în străinătate. Dacă l-am răspuns, că părinții mei n'au mijloace materiale ca să poată cheltui, și fiind bătrâni așteaptă să-i ajut eu. Atunci mi-a zis: Nu cheltuesc părinții tăi cu tine, ci cheltuesc eu, că te țin ca pe copilul meu. Apoi încât privește învoirea părinților, să vie tatăl tău să vorbesc eu cu el, că fericirea copiilor e și a părinților. — Dar morbul a început să se agraveze...

Când am fost eu de gardă, afară de medic l-a cercetat odată căpitanul Stezar Inspectorul Seminarului și secretarul Frateș.

Acesta i-a comunicat că ministrul președinte prin o scrisoare autografa îl roagă să intervină ca fiul său să răușească a fi ales deputat în cercul Mercurei. Răspunde-i, i-a zis, că eu nu mă amestec în astfel de treburi.

Șaguna mort: În timpul din urmă morbul înaltului pacient s'a agravat din zi în zi tot mai tare, astfel că nu s'a mai putut purta pe picioare și a căzut bolnav la pat. Sâmbătă în 16 28 Iunie 1873 înainte de amiază când am fost eu cu soțul meu de rând, intrase în agonie. Seara la ora 6 colegii cari ne-au succedat, au adus vestea că a sucombat.

O desnădăjduire generală, o presiune

Probleme, fapte, comentarii

Sărbătoarea unui ilustru savant român. — La congresul de neurologie și psihiatrie, ținut Duminecă în Sibiu, în prezența unui mare număr de medici din țară și din străinătate, a fost sărbătorit renumitul profesor Dr. Gh. Marinescu. Președintele congresului, dl Dr. Gh. Preda, exprimă omagii călduroase sărbătoritului profesor, în numele congresiștilor. P. S. Sa arhiereul vicar Vasile aduce prinos de recunoștință ilustrului savant, în numele bisericii noastre ortodoxe, arătând analogia ce există între misiunea de preot și aceea de medic, în domeniul social.

Mai vorbesc și alți oratori.

Tuturora le răspunde dl profesor Dr. Gh. Marinescu, zicând: Munca este o nobilă risipă de energii, ear rostul omului este să capteze aceste energii în folosul civilizației. Dacă oamenii politici — spune sărbătoritul — ar depune în slujba științei o mică parte din ceea ce depun în celalalt domeniu, progresul realizat de știință ar fi uimitor.

Congresiștii au discutat interesante probleme și au ținut instructive conferențe.

Invățământul religios în școlile secundare și primare.

— Într-o bogată expunere a dării de seamă, făcute de secția culturală a consiliului eparhial al arhiepiscopiei Chișinăului pe anul precedent,*) la capitolul Invățământul religios se arată că secția culturală ține strâns contact cu «Frățimea profesorilor de religie din școlile secundare». Darea de seamă constată, că nu e de ajuns ca programa școlilor secundare să fie severă și bogată pentru predarea învățământului religios în școlile secundare, ci trebuie ca și profesorii cari o predau să fie plini de zel și inițiativă. Profesorul de religie este trimisul bisericii în școala secundară respectivă. El are o misiune de încredere și onoare din partea bisericii. I se cere deci, să și-o îndeplinească din toată inima, cu toată convingerea. Căci, să nu se uite, că dacă azi avem în țară intelectuali în demni-

*) A se vedea: Lucrările Adunării Eparhiei Chișinăului, sesiunea 22—23 Mai 1933. Un volum de 235 pagini.

Autobiografia continuă apoi cu intrarea în viață ca învățător, preot și protopop, cu interesante amănunte și încheie cu următorul episod:

O distincție rară: La audiența din 24 Septembrie 1928 I-am înmănat I. P. S. Mitropolit Dr. Nicolae Bălan două cărți de onoare: Monografia comunei Gura-Râului, lucrată de mine, și o colecțiune de Proverbe populare, de secretarul consistorial Dr. Elie Cristea, acum Patriarhul Miron, la care colecțiune am colaborat și eu. Le-a primit cu plăcere. Referitor la Monografie s'a exprimat că o cunoaște din Biblioteca Arhiepiscopicească. Lucrul se explică așa:

În 23 Septembrie 1900, prețuia sfințirii școlii din Gurarâului, săvârșită de I. P. S. Mitropolit Meșianu, I-am predat cartea, în aceeași zi o a și cetit, fiindcă în ziua următoare, înainte de începerea actului sfințirii, onorându-ne cu înalta Sa vizită, mi-a reproduș câteva date din ea: Atâtea jugăre de pășune, de pădure și altele. Cărticica o va fi depus apoi în bibliotecă.

După scurtă discuție asupra proverbelor ridicându-mă și voind să ies, mi-a făcut semn să mai rămân, și intrând în cabinetul de lucru s'a întors în curând cu un exemplar din cartea „Biserica neamului și drepturile ei”, clasicul discurs rostit de I. P. S. Sa în ședința din 27 Martie 1928 a Senatului la proiectul de lege a cultelor, și sărutându-mă mi-a predat-o zicând: „Sfinția ta ești cel dintâi preot căruia îi fac un astfel de dar”.

tăți și funcții înalte, cari activează în rândul masonilor, ateistilor sau sectarilor, precum și dacă avem o însemnată grupare de indiferenți religioși, aceasta se datorește în parte, credem, unor defecte în mijloacele și modul de predare al religiei în școala în care adulții intelectuali de azi erau elevi ieri. —

La învățământul religios, în școlile primare, se fac următoarele observări:

Invățământul religios în școlile primare a dobândit o deosebită însemnatate, prin câștigarea legală a punctului de vedere bisericesc, anume de a se preda obiectul religiei numai de către preot. Deși preoții predau religia în școli și înainte de această lege, câștigul în votarea legii dlui profesor N. Iorga, fost prim-ministru și ministru de instrucție, pentru modificarea articolului 61 din legea învățământului primar, are mare efect.

Modificarea articolului 61 din legea învățământului primar a adus ca prin minune și stingerea neînțelegerilor dintre preoți și învățători, acești doi importanți factori culturali începând a lucra în pilduitoare armonie pentru progresul bisericii și al școlii; rarele neînțelegeri cari au mai dăinuit în 2—3 parohii izolate, secția culturală s'a străduit și a isbutit să le aplaneze pe cale pașnică, astfel că azi ne putem bucura de bunele raporturi dintre preot și învățător. Avem bună nădejde că intrarea preoților în învățământul primar va aduce un mare serviciu bisericii. Se cere însă muncă și abnegație din partea tuturor cateheților.

Din protopopiatul Hațegului. — În preajma sărbătorii „Înălțării sfintei Cruci”, atât credincioșii parohiei centrale a Hațegului cât și cei din tract, au avut clipe neuitate de reculegere sufletească.

În zilele de 11—12 Septembrie P. C. protopop I. Ciocan, în fruntea unui grup de 20 credincioși din parohia centrală și jur, au cercetat sfintele mănăstiri din Lainici, Polovraci, Horezu, Bistrița și Curtea de Argeș, unde s'au închinat cu toată pietatea, în locașuri ridicate de evlavioșii Domnitori ai țării românești.

Ajuns acasă am cetit pe prima pagină următoarea dedicație:

„Iubitului meu protopop în p. Ioachim Munteanu, vrednicului slujitor la altarul Domnului. Nicolae m. p., mitropolitul Ardealului”.

Recomandăm preoțimei noastre să și procure și citească această autobiografie, căci va afla și învăța multe lucruri folositoare, demne de urmat.

Teosofia și gnoza

III

Deosebirea fundamentală între creștinism și teosofie constă în aceea că unul e religia harului, pe când cealaltă nu cunoaște harul. Concepția teosofică despre lume poartă pecetea legii, iar nu a harului. Calea pe care o mărturisește teosofia și pe care o urmează teosofii, este numai aceea care duce de jos în sus. Omul natural face eforturi supraomenești pentru a ajunge în lumile spirituale; el urcă treptele unei scări întunecoase. Dar nici o rază nu-i luminează de sus acest drum croit prin beznă. Omul merge spre lumină prin prăpăstii întunecoase, fără să primească nici un sprijin.

Soarta omului e în mâna legii nu a harului. Acest naturalism atinge chiar adâncimea vieții duhovnicești și a celei dumnezeiești. Dreptatea se identifică cu legea aceasta naturalistă, cu legea naturii spirituale. Karma e tocmai una din legile acestor ale destinului omenesc, dinaintea că-

Grupul, condus de P. C. protopop, în ziua de 13 I. c., vizitează apoi catedrala mitropolitană din Sibiu, în centrul ortodoxismului din Ardeal.

Intorși acasă, la Hațeg, în ziua „Înălțării sfintei Cruci”, după sf. liturghie pâr. protopop cu toți credincioșii înalță rugăciuni fierbinți Atotputernicului care i-a învrednicit să viziteze aceste sfinte locașuri.

La chemarea părintelui protopop, în Dumineca de 17 Septembrie des de Dimineață cete-cete din «Oastea Domnului» sosesc cu steagurile în căntece cucernice la biserică din Hațeg. Preoțimea din partea locului a făcut mărturisirea ostașilor. S'a slujit în sobor sf. liturghie, în cursul căreia, cu meditația rostită de pâr. I. Buligan, toți ostașii s'au împărtășit cu sfânta cuminecătură.

În biserică plină de credincioși, era de față și tinerimea școlilor primare și secundare din Hațeg. După sf. liturghie, s'a făcut serviciul divin de începutul noului an școlar, cu potrivite cuvântări pentru școlari și părinții lor.

La ora 3 d. a. s'a desfășurat un cortegiu impresionant. Ostași și alți credincioși în frunte cu preoții liturghisitori au ieșit la crucea din marginea orașului, aici după sfințirea apei și stropirea cu apă sfințită, ostașii execută frumoase cântări și recitări religioase. Pr. Ilie Ștefanie vorbește despre „Cinstirea sfintei Cruci”, ear de încheiere părintele protopop arată rolul și chemarea Oștii Domnului, îndemnând poporul să se înscrie în număr cât mai mare în oaste; pe ostași îi îmbărbătează în activitatea lor și-i îndeamnă la păstrarea neschimbată a credinței strămoșești.

Sărbătoarea a lăsat adânci urme în mintea tuturor participanților cari au jertfit o zi pentru edificarea sufletelor lor.

Asistent.

Mișcarea pornită la Sibiu, prin întemeierea Oștii Domnului, a prins în scurtă vreme puternice rădăcini și în Basarabia, transformându-se într-o mărșă clădire creștină ortodoxă.

Despre această mișcare, ce țintește la reînvierea vieții creștinești de odinioară pe temelii sfințite Scripturi, sfintei Tradiții și operele sfinților Părinți, conducătorii Oștii Domnului din Chișinău, Pr. P. Grosu și Pr. M. Cercel, în darea de seamă despre activitatea societății religioase, raportează între altele:

«Oastea Domnului» este o înfrățire creștinească în adevăratul înțeles al cu-

vântului; membrii ei sânt toți deopotrivă ca creștini — și tânăr și bătrân, și bogat și sărac, și învățat și ne învățat. Aici se pot vedea stând de vorbă pe chestiuni duhovnicești doctori în teologie, magistrați și funcționari, până la țăranul ne învățat. Și ce este mai de căpetenie, că «Oastea», cu îndemmurile și îndelețnicirile ei, trezește în toți setea de a învăța să citească, pentruca să se poată mai apoi orienta în sfânta Scriptură și alte cărți. Și acest lucru nu rămâne numai ca o dorință trezită și atât, ci se împlinește chiar. Așa, frații știutori de carte își dau oste-neala și învăță pe cel neștiutor. Și aceasta cu ce scop? — „Pentru slava Domnului” vor răspunde ei la întrebare. Aici în mijlocul acestei „Oști”, se poate vedea că într'adevăr înaintea lui Dumnezeu toți sântem la fel. Prin urmare, în rândurile „Oștii” poate intra ori și ce creștin cu gând frumos, unindu-se întocmai celor cerute de rânduielile «Oștii».

Încă prin anul 1926—1927 centrul «Oștii» dela Sibiu număra în Basarabia, în diferite locuri, peste 50 de ostași.

Felul de a trăi al acestor câțiva ostași, de a fi altfel decât restul oamenilor în gesturi și purtări, a făcut ca lumea să-i ia în seamă. Și iată, în curând acești câțiva au început a avea urmași. Și în sfârșit, pe la finele anului 1931, grupa, «Oștii» dela Chișinău număra un total de 10 membri cu făgăduințe și cam tot atâția cari făceau ucenicia.

Ajunși la aceasta, «ostașii» de aici se întăresc și mai mult în râvna lor, atunci când sfântul Sinod aprobă această mișcare, cu condiția ca „ostașii” să fie pretutindeni conduși de preoți.

Cu începere dela 1 Martie 1932, lucrarea „Oștii” din Chișinău pornește cu pași mai iuși. Indată s'a căutat a se face o organizare a „Oștii” atât internă cât și externă, lucru care sa isbutit în scurtă vreme, cu marele sprijin al conducătorilor binevoitori dela secția culturală a consiliului eparhial, Chișinău.

Așa s'a pus începutul conferințelor la 4 April 1932 și durează, cu voia lui Dumnezeu, până astăzi.

La început aceste conferințe erau cercetate numai de către ostași, și tocmai mai târziu au început a le frecventa în număr satisfăcător și alți creștini, așa încât, începând cu câte 10 ascultători, am ajuns ca astăzi, în unele zile, sala cea mică să fie neîncăpătoare.

De multeori conferințele acestea sunt vizitate de unii părinți cari vin din pro-

reia omul nu poate scăpa, trebuind să răscumpere prin reîncarnările sale fără sfârșit din viitor urmele reîncarnărilor sale din trecut. Trecutul se întinde până la nesfârșit înaintea omului, nu-l poate învinge. Karma e pedeaparte legea naturală a evoluției spirituale, care arată că destinul omului e sub puterea legii și nu se bucură de har; iar pe de altă parte, e legea dreptății, răsplata cuvenită, recolta a ceea ce ai semănat, ispășirea a ceea ce ai comis. Pentru conștiința teosofică, legea naturală se identifică cu cea morală.

Puteți privi sub un unghiu sinistru și și deosebit de întunecos perspectiva acestor transmigațiuni și evoluțiuni; cu toate acestea doctrina teosofică însăși e bazată pe ipoteza optimistă ce admite în evoluția naturală a lumilor spirituale manifestarea unei legi echitabile, triumful unei dreptăți cosmice și divine. Teosofia nu vede năvălirea răului liber și irațional în viața lumii; și tot așa nu vedește dorința de a fi eliberată prin har. Totul se câștigă prin muncă, nimic nu se acordă pe nimic. Harul e gratuit, un alt lucru neînțeles și neadmis de teosofie. Dreptatea Karmică, subordonând pe om evoluției cosmice naturale, neagă și prisosul creator. Natura omenească nu-i chemată la creare, ci la desvoltare, la evoluție, la ispășirea trecutului în viitor.

Creștinismul se deosebește în toate acestea de teosofie, căci el e religia harului prisositor și gratuit. În taină mântuirii se depășește legea și dreptatea karmică a destinului uman. Creștinismul e re-

ligia dragostei; el birue și legea naturii și cea a dreptății. Omul care s'a comunicat cu taina mântuirii, care a primit pe Hristos în el și care ia parte la înomenirea lui Hristos, nu mai poate fi supus legii karmice, nu mai poate fi constrâns să ispășească trecutul, să-l depășească prin transmigațiuni nesfârșite, printr'un proces lung de dreptate conform legii. Tălharul de pe cruce, care a cerut într'un elan spontan ajutorul lui Hristos, nu mai e subordonat legii și îndreptării karmice; el a ajuns dintrodată la capătul căii spirituale, pe care nu ar putea-o atinge altfel, după legea evoluției și a dreptății, decât trecând printr'o serie nesfârșită de încarnări. El care a trăit o viață de păcătos și criminal, va fi împreună cu Hristos în rai, în sânul Tatălui ceresc.

Din punct de vedere teosofic, soarta tălharului din evanghelie nu se poate concepe, deși teosofii întrelasă câteodată să se vadă posibilitatea unei reduceri din Karma. În soarta acestui tălhar, legea aceasta se abrogă. Cea mai adâncă natură a creștinismului rezidă în această desființare a Karmei, în triumful câștigat de har asupra sorții omului supuse legii. Creștinismul scoate pe om de sub puterea timpului și a proceselor trecătoare, în vreme ce teosofia îl menține tot acolo. Nu există carte teosofică în care să afli, nu soluția problemei relative la timp și la veșnicie, dar nici măcar punerea acestei probleme. Teosofia și se pare că cunoaște infinitul fără să cunoască însă veșnicia. Omul rămâne despărțit de Dumnezeu, de nesfâr-

vincie și cari, stând până la urmă, plecau convinși că „Oastea“ este o lucrare bună și sănătoasă.

Avem încrederea că dacă prin parohiile noastre s'ar înființa câte un grup al „Ostii“ — ea ar aduce un mare și real folos bisericii, țării și preoțimei. Chestiunea sectanților ar dispărea treptat, fiindcă sectantul totdeauna ar vedea în fața sa un creștin convins, cu Biblia în mână apărându-și credința strămoșească. Este greu de redat pe hârtie, cu amănunțime, toate foloasele ce le poate aduce «Oastea», condusă cu chibzuință. De aceea credem că este nepotrivit să se asculte bârfele unora, chiar în presă, și mai cu seamă să polemizăm cu ei.

Meditație

Fericiți cei drepti în calea lor.
(Psalm 119, 1).

Indată ce lași răul pentru bine, inima, simțind spontan că și-a aflat calea, cântă cântarea de bucurie. Și ce cântare! Poți tot iubi muzica măștrilor mari, Beethoven, Mozart, — există o muzică superioară acestora, mai dulce inimii omului, aceea pe care o cântă vocea internă în ceasul când toate merg bine.

Adu-ți aminte. Odinioară rezistai ispitei, erai nesocotit de ceilalți și, seara, în timp ce te preumblai, stelele-ți păreau mai frumoase, aerul mai îmbal-zamat, viața mai zimbătoare... era cântarea lăuntrică, cu refrenul său bine-cunoscut: E bine, e bine. Și această muzică — o minune! — nu obosește nicicând. Ea veseleşte pe moșneag și pe tânăr.

Și-apoi, acest izvor de bucurie, care este o conștiință curată, ne stă mereu la dispoziție, nimic și nimenea nu ni-l poate fura, nici a-i tulbura melodia, nici a-i diminua farmecul; da, conștiința dreaptă este refugiul sigur al fericirii omului.

Cunoști cu siguranță acest glas lăuntric și cântecul său. El este trăsătura de caracter a omului prin excelență. Dar tu suferi, și ai dreptate, de notele discordante și neclare pe care le dă adesea.

Iată: apropie-te de principiul său, Hristos, după cuvântul poetului: «Conștiința a conștiințelor noastre», și-atunci sufletul tău restaurat, refăcut, va fi progresat în gingășie, în fermitate, în desăvârșire.

Trimite-ne, Doamne, o conștiință nepătată, căci numai în măsura cât sufletul ne va fi curat, vom fi în stare să ne bucurăm de pace și de sfințenie.

(După text francez).

Pr. G. Secaș.

șitul procesului cosmic; el nu poate comunica imediat cu veșnicia, cu viața divină, el rămâne înlănțuit în viața lumii.

Biserica creștină pune pe om în fața lui Dumnezeu și-i ușurează calea ce-l duce spre comuniunea cu El. Calea aceasta se deschide înainte de toate în rugăciune. În trăirea aceasta omul se află în fața lui Dumnezeu fără mijlocirea ierarhiilor și a evoluțiilor; el iese din timp ca să intre în veșnicie, părăsește viața lumii ca să pătrundă în viața Dumnezeirii. Trăirea comuniunii cu Dumnezeu, stabilită prin rugăciune, nu se poate explica teosofic. Rugăciunea pentru ea primește un înțeles cu totul deosebit, ea nu-i decât o formă de meditație. Subordonând pe om evoluției cosmice, refuzându-i lumina desăvârșită smulsă din veșnicie, teosofia face de neînțeles sensul, Logosul vieții universale și omenești. Sensul nu decurge din evoluție, ci evoluția presupune un sens ce planează deasupra oricărui proces trecător, precedându-l. Lumina trebuie să fie pe drum înainte, nu înapoi, căci trebuie să lumineze drumul pe care-l urmează omul. Teosofia duce pe om pe calea unei evoluții cosmice, sensul căreia nu-l poate explica, și care rămâne ascuns și nu-i cunoaștem ținta. Dacă

Nr. 7991—933.

Comunicare

Se aduce la cunoștință, că văduva după părintele Eremia Bucșa din Rodeș, decedat în 26 Iulie 1933, în baza § 5 din regulamentul fondului de ajutorare preoțesc a ridicat dela Cassa arhidiecezană în numărul fără nici o reținere ajutorul preoțesc de Lei 30.000.

Sibiu, din ședința secției economice a Consiliului arhiepiscopesc dela 16 Septembrie 1933.

Consiliul arhiepiscopesc.

INFORMAȚIUNI

Știre personală. I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae, va pleca Duminecă în 24 Septembrie a. c. la Sinaia, spre a lua parte la serbările semicentenare dela Castelul Peleş.

Examenele de bacalaureat din sesiunea de toamnă se încep Luni în 25 Septembrie.

Adunarea generală de constituire a Asociației presei populare din Ardeal și Bănăt e convocată pe ziua de 24 Septembrie 1933, la Cluj, în sala Astrei, Calea Moșilor 76. Directorii și redactorii gazetelor populare sânt rugați a participa neapărat la adunarea de constituire, pentru a fi prezent numărul de fondatori cerut de lege.

Pe baze creștinești. Ministrul de război al Austriei, Vaugoin, într'un discurs ținut de curând la Viena, a subliniat că noul stat austriac va fi clădit pe baze creștinești și corporative, și guvernul numai de austriaci. În concluzie ministrul spune, că Austria se pune sub protecția sfintei Fecioare, declarând că de aici înainte drapelele naționale vor fi împodobite cu panglici purtând imaginea Maicii Domnului.

† Susana Manișiu născ. Dumitru, soția parohului ortodox român Nicolae Manișiu, din Vurpăr, protopopiatul Sibiului, după lungi și grele suferințe și-a dat sufletul în mâinile Creatorului în 14 Septembrie 1933, în etate de 63 ani. Înormântarea decedatei s'a făcut în 16 Septembrie în comuna Vurpăr. Odihnească în pace.

CĂRȚI ȘI REVISTE

„Poporul Românesc“. A apărut: Nr. 14 din 15 Septembrie a. c. cu bogat material pentru cultura generală a sătenilor și muncitorilor dela oraș. Semnează articolele dñii Dr. I. Gheorghiu profesor universitar, Dr. C. Samson, I.

lumina nu-i decât la capătul evoluției nesfârșite, ea nu luminează drumul și nu-i poate explica sensul. Omul rămâne astfel o unealtă a agenților cosmici pe cari nu-i înțelege. Logosul fiind el însuș unul din acești agenți, nu domină de loc procesul cosmic și omul n'are nici o posibilitate să comunice cu el. Dar sensul nu se câștigă decât în veșnicie, el nu se poate concepe într'un nesfârșit în care e înghițit totul. I se ia omului punctul de sprijin în veșnicie, îl implânți astfel numai într'un timp nesfârșit. Lipsa harului în teosofie face neînțeles sensul lumii și sensul vieții omenești. Dece și pentru cine să parcurgă omul drumul său de evoluție? La dreptul vorbind, teosofia nu cunoaște revelația, și aceasta determină toate particularitățile ei.

Creștinismul e mai puțin optimist pentru că recunoaște principiul irațional al răului în lume și pentru că nu presupune că legea evoluției spirituale e în mod necesar bună. Dar el e cu mult mai vesel și luminos decât teosofia, pentru că are credința în vestea cea bună a mântuirii de rău și a venirii împărăției lui Dumnezeu. Noțiunea acestei împărății nu joacă nici un rol în doctrina teosofică. Eshatologia nici măcar schițată nu e (în teosofie), de-

Gr. Opreșan, Ilie Gheorghiu profesor, ș. a. O rubrică bogată de știri felurite completează numărul. — Foaia apare de două ori pe lună. Se abonează cu Lei 120 pe an în Gara Chitila, județul Ilfov.

Poșta redacției

Dlul T. B. în C. Numerii ceruți s'au trimis. Retipărirea nu se face.

Nr. 8582—933 Școl.

Concurs repetiț

La secția de fete a școlii normale ortodoxe „Andrei Șaguna“ din Sibiu, este vacant postul de medică.

Medicele doritoare de a-l ocupa, vor înainta cerere Consiliului arhiepiscopiei ortodoxe de Alba-Iulia și Sibiu, în Sibiu, până la 1 Octombrie a. c. cu dovada, că sunt românce de religie ortodoxă.

Sibiu, 11 Septembrie 1933.

Consiliul arhiepiscopesc.

Nr. 323—933.

(52) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa III-a Lupu, protopopiatul Mercurii, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Emolumentele sânt:

1. Salariul dela stat conform coalei B.
2. Sesie parohială 24 jugăre arător și fânaț.
3. Stola uzitată.

Reflecții la acest post de p[ro]p[ro]h au să-și înainteze cererea instruată cu documentele necesare în termenul deschis, la oficiul protopopesc Mercurii, având a se prezenta în vreo Duminecă sau sârbătoare la biserică, spre a face cunoștință cu poporul, după ce va fi primit autorizația dela I. P. S. Sa arhiepiscopul.

Mercurea, 5 Septembrie 1933.

Oficiul protopopesc al Mercurii în înțelegere cu consiliul parohial respectiv.

Avram S. Păcurariu
protopop.

Nr. 60/1933.

(25) 3—3

Concurs

Parohia ort. rom. din Bulzești-de-sus, publică concurs cu termen de 15 zile, dela prima apariție în Telegraful Român pentru următoarele lucrări:

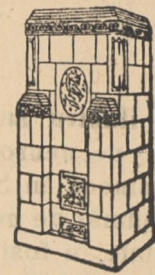
1. Acoperirea turnului bisericii, cu tichiea.
 2. Repararea caselor parohiale.
- Concurenții pot efectua și prelucrări separate. Licitația se va ține în 24 Sept. c. Condițiile de plată și efectele tip se pot vedea la oficiul parohial.

Bulzești, la 4 Septembrie 1933.

Preot Gavriil Simedrea.

oarece Karma, evoluțiile și încarnările nesfârșite și chiar unirea cu divinitatea impersonală, nu dau nici o soluție la soarta finală a omului. Pentru conștiința teosofică mântuirea par'că nu s'a împlinit, sau cel puțin nu leagă de ea mai multă importanță decât conștiința hindușilor, deși teosofii trăesc într-o epocă creștină din viața lumii. Pentru ei lumea rămâne sub vraja magiei, a necesității. Concepția lor despre lume e magică, nu mistică. Teosofia e o reacțiune în lumea creștină cu principii spirituale precreștine, dar fiindcă e un sincretism, cuprinde în ea și elemente de creștinism, dar deformând inevitabil noțiunile creștine „om“, „libertate“ și „har“. Teosofii desigur vor considera ca inexactă o astfel de interpretare a doctrinelor lor. Ei vor încerca să dovedească că teosofia învață o veche înțelepciune divină, anterioară oricărei evoluții a lumii noastre, știința marilor inițiați, cari au condus întregă această evoluție. Obiecțiile acestea le cunosc de mai înainte, dar nu mă vor putea face s'admit că rostul evoluției universale i se descopere astfel omului și-i croește drumul pe vecie. Referirea lor la o înțelepciune veche și aceea a marilor inițiați e un gest de autoritate, al cărui secret numai ei îl știu.

Sobe de teracotă

execută prompt și conștient, cu prețuri moderate, din material de prima calitate, colorile după ales

A. ROMAN
măstru sobar

SIBIU
Piața Prințul Carol 24

AVIZ! Aduc la cunoștință On. Public din oraș și împrejurime, că mi-am mutat depozitul de sobe din str. Regina Maria 11 în **Piața Prințul Carol 24**
Rog binevoitorul sprijin! (13) 7—10

În curând va apărea în editura Comisiunii administrative a Tipografiei arhidiecezane — și ca Nr. 2 din Seria Teologică — monografia Părintelui diacon Nicolae I. Popoviciu, intitulată: „EPICLEZA EUHARISTICĂ“.

Nr. 277/933.

(51) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei I-a Ludogul-mare de cl. I, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în „Telegraful Român“.

Venitele sânt:

1. Cele fasonate în coala B și între-girea dela stat.
2. Sesie parohială 5 jug. fânaț, pe hotarul comunei Gusu.
3. Stola legală.

Reflecții la acest post au să-și înainteze în termen cererile instruate cu documentele necesare la oficiul protopopesc al Mercurii, anexând încuviințarea de candidare dela Preaveneratul Consiliu arhiepiscopesc, și să se prezenteze în vre-o Duminecă ori sârbătoare la biserică spre a face cunoștință cu poporul.

Mercurea, 27 August 1933.

Oficiul protopopesc ortodox român în înțelegere cu consiliul parohial respectiv.

Avr. S. Păcurariu
protopop.

ANUNȚ

Tuturor oficiilor protopopești și parohiale din arhiepiscopie

Având în vedere dispozițiile testamentare ale fericitului mitropolit Șaguna precum și regulamentele pentru administrarea Librăriei și Tipografiei arhidiecezane, atragem atențiunea oficiilor parohiale și protopopești ca toate rechizitele, utensiliile de cancelarie, imprimate și tipărituri oficiale precum și obiecte rituale și cărți bisericești să se procure dela Tipografia și Librăria arhidiecezană.

Aceste așezăminte au fost îndrumate să execute prompt orice comande făcute de către oficiile parohiale și protopopești.

Consiliul arhiepiscopesc

Mersul trenurilor

— Gara Sibiu —

	Ploncă spre:	Sosogiu dela:
Alba-Iulia	5 ⁰⁰ , 12 ⁰⁰ , 15 ⁰⁰	8 ⁰⁰ , 17 ⁰⁰ , 22 ⁰⁰
Brașov, Făgăraș	5 ⁰⁰ , 12 ⁰⁰ , 19 ⁰⁰	11 ⁰⁰ , 19 ⁰⁰ , 7 ⁰⁰
Cisnădie	6 ⁰⁰ , 13 ⁰⁰ , 19 ⁰⁰	7 ⁰⁰ , 14 ⁰⁰ , 21 ⁰⁰
Copșa-mică	3 ⁰⁰ , 9 ⁰⁰ , 13 ⁰⁰ , 16 ⁰⁰ , 23 ⁰⁰	4 ⁰⁰ , 7 ⁰⁰ , 14 ⁰⁰ , 19 ⁰⁰ , 0 ⁰⁰
Ocna-Băi	8 ⁰⁰ , 11 ⁰⁰ , 19 ⁰⁰	9 ⁰⁰ , 12 ⁰⁰ , 20 ⁰⁰
Peatra-Olt, Buc.	9 ⁰⁰ , 15 ⁰⁰ (ac.), 17 ⁰⁰ , 20 ⁰⁰ (ac.)	16 ⁰⁰ (ac.), 22 ⁰⁰ , 9 ⁰⁰ (ac.), 12 ⁰⁰
Sighișoara, Agn.	5 ⁰⁰ , 17 ⁰⁰	16 ⁰⁰ , 8 ⁰⁰
Vurpăr	17 ⁰⁰	8 ⁰⁰